

עוד שמחה כזאת ואבדנו

אני מתחיל בכך שאומר שאם חס וחלילה מי מבני או נכדי היה נופל בשבי ערבי, לא חשוב איזה, הייתי עושה מהומות יותר גדולות מאלו שעשה נעם שליט שכן אני הרבה פחות סבלני ממנו והרבה פחות אציל נפש. הייתי דורש מהמדינה שתעשה הכל, אבל הכל, בשביל להחזיר לי את מי שנלקח. וביום שהוא יוחזר ויהיה כבר בבית, הייתי מרים מסיבה שאף אחד עוד לא ראה כמוה. כל המשפחה היתה מתכנסת ואולי גם חבר או שנים, נוספים אני לא בטוח שהייתי מזמין. כי כאן נגמר הדמיון בין הפרשה הוירטואלית שלי לבין זו האמיתית והכואבת/שמחה של משפחת שליט.

אני חושב שבאמת משפחת שליט צריכה לשמוח, לעשות בתוכה מסיבה ענקית, כמו שאני הייתי עושה, ולהניף את דגל המדינה על גג הבית. הכי גבוה שאפשר. אבל, אני חושב שהמדינה, היא צריכה להוריד את הדגל לחצי התורן ולהכריז על יום אבל. המדינה ככזאת, מסתבר, התבלבלה, ממש ירדה מהפסים. ואנחנו, טחו עינינו מראות. הפסקנו לחשוב.

בעינים שלי זה נראה כך: לפני חמש שנים היתה פשלה אדירה בגבול עזה. לא תקלה מבצעית, פשלה נוראית. מחדל ענק. האויב ראה את ההתנהלות הצהלית - איך טנק בודד יושב באותו מקום חודשים ארוכים ויש שם, לפעמים, מישהו מנומנם עם הראש בחוץ שמסתכל מה נשמע. זה מה שהם ראו - והחליטו לעשות מעשה - ועשו. אנחנו, זאת אומרת המפקדים שלנו, הסכימו שכך צריך להיות! תחשבו - האם צוות של ארבעה אנשים שיושבים במקום הכי מסוכן בארץ, לא חייבים להיות בתצפית הקיפית מלאה 24 שעות ביממה? מסתבר שלא! שניים בכלל יכולים להתחלף בשינה... ומה עושים יתר האנשים באותה גזרה של הטנק? האם יש מישהו שמסתכל עליו 24 שעות ביממה ורואה מה קורה? מישהו בכלל הסתכל על הטנק וסביבתו? מישהו השתמש אולי באיזה שיטות מתוחכמות לראות מה משתנה מיום ליום או משבוע לשבוע או מחודש לחודש? האם יכול בכלל להיות שלא היו מבינים מה קורה אם היו טורחים להסתכל? או טורחים "סתם" לחשוב? כי אם משהו מזה היה מתקיים, האם יכול היה להיות שכמה מחבלים יצאו ממנהרה (גם זה לוקח זמן!) כמה עשרות מטרים מאחורי הטנק, ירימו מטול ר.פי.ג'י וירו רקטה לתוך הטנק? אז אתם תגידו אם זו פשלה קולוסאלית או לא. ואתם תחליטו עד כמה צפונה הפשלה הזאת מטפסת. אני רק אעזור לכם להחליט. בערך שנה אחרי החטיפה של רב"ט שליט בקרתי במקום, עשרות מטרים בודדים מהגבול, עם כמה מחברי לעבודה. נכנסנו שם במכונית פרטית לבסיס מודיעין של צה"ל. בבותקה לא היה שומר. יש שם מגדל תצפית. עלינו עליו (ארבעה אנשים), צפינו. ראינו איפה היה הטנק ומאיפה המחבלים יצאו. אחרי שעה ירדנו. נכנסנו חזרה למכונית ויצאנו. הסתובבו שם חילים. איש לא שאל למעשינו...

עברו חמש וחצי שנים. אני לא אדבר על כל נסיונות התווך שלא צלחו ועל המתווכים שהתחלפו ועל טונות המאמרים שנכתבו. אני לא מבין בזה כלום. אבל, אני כן מבין ביכולותיו של "צהל הגדול" כדברי אחד האלופים במיל" שצוטטו

לאחרונה. והוא באמת גדול. אני יודע. והוא לא הצליח לשחרר לנו את החיל השבוי. אומרים שאפילו לא ידעו היכן הוא. הפרטים לא חשובים. בעינים שלי זוהי לא פשלה קולוסאלית, אלא, כשלון קולוסאלי. וזה משהו שעליו צריך להתאבל ולבכות ולדאוג ולא לעשות קרנבלים.

יש לנו אם כן פשלה צבאית אחת וכשלון צבאי אחד, כל אחד גדול מאין כמוהו בגזרת אחריותו. ומה אומרים לנו? אומרים לנו שראש הממשלה "לקח החלטה אמיצה", סוף סוף הוא הראה לנו את כוחו בקבלת החלטות! איך הוא לא מצמצם והחליט כזו החלטה קשה! לא התבלבלנו? השתגענו? זה ממש לא קשה ולא נעליים! החלטה כזו קלה (90% ממנה היה אפשר להשיג בהתחלה) גם ילד קטן היה יכול להחליט ועוד כשהוא יודע את נפש הנתינים שלו, כמה הם ישמחו! איך צעק הילד הקטן ההוא אצל דון חואן מנואל (במאה ה-12) "המלך הוא ערום" – זוכרים? אז אם הוא היה באמת כזה גבר בקבלת החלטות, הוא היה מיישיר את מבטו לאומה ואומר לה שלמרות הניצחון בקרב האחד, במערכה הזאת הפסדנו. ולא סתם הפסדנו. ניצחו אותנו בגדול, הביסו. אז בואו נשאיר את השמחה למשפחה, אבל, אנחנו נוריד את הדגל, נפסיק את הקרנבל המטורף ונעשה את חשבון הנפש. כמו שעושים בכל מפלה!

אבל לא, הוא לא כזה. במקום זה הוא לוקח את שר הבטחון שלו (עוד גיבור מפוקפק) וגם את הרמטכל שלו (הוא למזלו לא בעסק, היה באמריקה) והולכים ל"קבלת פנים מצומצמת" בירידה מהמסוק, בבסיס ח"א. למה מצומצמת? בגלל הבושה? האם הוא הולך לבקש שם סליחה מרב"ט שליט על הפשלה שבגינה הוא ישב חמש שנים, או לבקש את סליחתו על הכשלון הצבאי להחזירו (ומי כמו ראש הממשלה מכיר את זה ממש מקרוב)? לא! ברכות יהיו שם, וחיבוקים ונשיקות וטפיחות על השכם והעיקר מה שיהיו שם – אלו המצלמות! ואנחנו נאכל את התמונות האלו בימים הקרובים עד שנרצה להקיא! אני הייתי מתחבא בלשכתי ולא מראה את פני כל כך מהר...

זהו. לכן אמרתי בתחילת הדברים שאני חושב שצריך להכריז על יום אבל למדינה. בגלל התבוסה הענקית שספגנו. זהו אגב התשלום על הפשלות והכשלונות שכן על דברים כאלו משלמים. והדגל שלנו צריך להיות למטה, בחצי התורן. הוא כך גם לזכר מאות ההרוגים, הנרצחים בעצם, שאת רוצחיהם אנחנו משחררים. ומי שירצה להבין יותר טוב את גודל המפלה, שיסתכל על גודל השמחה והחגיגות אצל שכננו בני הדודים.

אני אסיים במה שהתחלתי, עם בני ונכדי ובעצם עם הבנים והנכדים של כולם. אלו שמשרתים בצבא. אני מקווה שאתם מבינים כמה גדל הסיכון לשלומם. ראיתם בטלביזיה כמוני את מנהיגי החמאס, איך הם מבטיחים בקול נרגש לאסירים שנשאר שגם אותם הם ישחררו. וכבר למדנו שהם מקיימים הבטחות! המוטיבציה שלהם טפסה לשמים. ובצדק. אז תדאגו, מה-זה תדאגו!

דן רוגל. אוקטובר 2011.

לכותב 40 שנה נסיון בתחום הבטחון של המדינה וקיבל פעמים את פרס בטחון ישראל.